

[Statsministeren]

at også disse kan bruges til refinansiering på de her nævnte områder.

Det betyder sammenlagt, at der nu bliver muligheder for at udnytte K-lån for yderligere 1,3 mia kr. Det mener vi og også landbruget er en betydelig hjælp i den aktuelle situation.

Må jeg så sige, at man kan ikke udvide selve rammen for landbruget med 250 mill kr., uden at det samme problem for dette beløbs størrelse i hvert fald også melder sig for industrien og håndværket. Jeg kan sige, at industriministeren i dag har haft forhandlinger netop med disse områders organisationer for at finde ud af, hvordan man kan løse dette problem.

Landbruget har under forhandlingerne ønsket, at der blev oprettet en særlig fond, en fond, som skulle etableres ved, at grovvarereselskaber, mejerier, slagterier og andre organisationer og institutter, der har relation til landbruget, gik sammen om at oprette en sikringsfond. Staten har sagt, at vi synes, det er en god idé og et udslag af solidaritet. Regeringen har sagt, at vi er indforstået med, at man yder 150 mill kr. til denne fond, men således at denne fond helt og fuldt må bære ansvaret for administrationen selvfølgelig, men også en vis risiko. Det er staten ikke impliceret i. Det er en fond, som først og fremmest skal yde finanslån, lån, som der ikke kan ydes kursgaranti for, men som derimod nok vil kunne yde garanti for kommercielle tab. Jeg kan sige, at disse lån skal bruges til refinansiering af investeringer, der er foretaget siden 1. januar 1977.

Mere generelt kan jeg sige, at vi naturligvis også i forhandlingerne med landbruget har drøftet den fremtidige udvikling for priserne på landbrugsvarer og selvfølgelig også hele EFs landbrugsordning. Det er jo kendt, hvad der er regeringens holdning, nemlig at vi ubetinget vil forsvare de landbrugsordninger, som gælder i EF, og som er nyttige for landbruget og nyttige for alle de 9 lande på den ene eller anden måde. Det holder vi fast ved.

Men det er også sådan, at vi er indstillet på at få skabt et bedre forhold mellem priser og omkostninger for landbruget: Hvad betyder det? Ja, det betyder, at vi vil arbejde for større prisforhøjelser end dem, vi har set i den allerseneste tid. Derfor er det også en måde at løse nogle af landbrugets problemer

på, at der sker en i hvert fald rimelig prisforhøjelse i den kommende tid. Vi mener, at det er af betydning for landbruget selv, og at det er af betydning for vores valutaindtjening og dermed for landet som helhed. Vi mener det ikke mindst på baggrund af, at alt det, Danmark må importere, stiger voldsomt i pris, ikke mindst olien. Derfor kan det i det lange løb ikke være holdbart, at vi er for tilbageholdende med den pris på de varer, som vi altså eksporterer, hvis ellers vi har mulighed for at få en bedre pris for dem.

Vi har også med landbruget aftalt, at regeringen skal udarbejde en årlig rapport om den økonomiske situation i landbruget, og at vi med denne rapport som grundlag regelmæssigt 2-3 gange om året vil holde møder med landbruget for at drøfte dets problemer. Dette sidste svarer fuldtstændig til det, som vi allerede har lavet, og som regeringen også selv insisterede på at man skulle lave for industrien, nemlig det industripolitiske kontaktudvalg. Det er altså en udbygning af det tankesæt, som vi tidligere har gennemført, og som, efter alt hvad vi ved, fungerer godt.

Alt i alt kan man sige, at resultatet af disse forhandlinger er, at vi i 1981 får en direkte ekstraudgift til landbruget på 643 mill kr. Det er selvfølgelig ikke alt sammen noget nyt, for meget af det ligger allerede i finansloven, men det er nu alligevel en meget betydelig udvidelse.

Man skal naturligvis vurdere det, der nu er opnået enighed om, med hensyn til den betydning, det har, at betydelige beløb garanteres af samfundet på det ene eller andet område: gældssaneringsloven, landbrugets sikringsfond, som jeg lige omtalte, og den betydelige udvidelse af K-lånene.

Jeg vil sige, at regeringen er tilfreds med, at det er lykkedes at opnå enighed, for derved yder samfundet et meget væsentligt bidrag til at løse i hvert fald nogle af de aller værste problemer, som en del af landbruget står over for. Jeg er glad for at kunne sige, at landbrugets organisationer har accepteret dette, og jeg mener, at det også derved kan bidrage til at genvinde noget af den optimisme, som er en nødvendig forudsætning for, at vi kan producere os ud af alle de mange problemer, som krisen nu engang har påført os.